

Na úvod...

Představuji si toho třetího služebníka jako slušného, spořádaného a svědomitého člověka. Někdo, na koho se můžete spolehnout, že vás nepodrazí, neobelže, kdo se nedere kupředu a nemá ostré lokty, nehádá se a nepere a pracovní dobu dodržuje na minutu přesně. Není divu, že si ho jeho pán vybral, aby mu po dobu své nepřítomnosti svěřil jednu celou hřivnu, v přepočtu 9000 římských denárů! Možná namítnete, že těm dvěma dalším sluhům přenechal hřiven víc, pět a dvě. Fakt je, že v jejich případě tak trochu riskoval. Znal je moc dobře, věděl o jejich nezkratné podnikavosti, o jejich lepších či horších nápadech, věděl o tom, jak si kvůli tomu už párkrát natloukli nos a pamatoval si, jak je několikrát tahal z bryndy. Přesto, a nejspíš právě proto, těm dvěma svěřil tak velké částky. Podnikání je holt riskantní činnost, jednou to vyjde, jindy třeba zas ne. U všech tří svých služebníků měl ale pán jistotu, že udělají všecko, co bude v jejich silách. A odjel.

Jak to se služebníky ve známém Ježíšově podobenství dopadlo víme. Oba dva první sluhové majetek svého pána rozmnožili o sto procent. Pravda, museli se ohánět, nejednou skutečně riskovali a párkrát přišli i do řečí, ale nakonec to vyšlo. Třetí služebník na to šel jinak. Když se pán vrátil, vzal krumpáč a lopatu a svěřených 900 denárů vykopal a svému pánovi vrátil. Bezpochyby si dal s úkrytem práci, chtěl mít prostě jistotu, že tenhle balík peněz někdo v době pánovy nepřítomnosti nezczízí, nezpronevěří a nevytuneluje. Povedlo se, našel je přesně tam, kde je kdysi zahrabal... Jeho pán to ale vůbec neoceníl, dal mu okamžitou výpověď až z toho svědomitému sluhovi skřípěly zuby. Škoda, takový to byl slušný a spolehlivý člověk!

Co chtěl vlastně Pán Ježíš tímhle podobenstvím říct? Myslím, že jedině: Bůh miluje lidi, kteří jsou ochotni pro jeho věc, pro věc spravedlnosti, pokoje a milosrdenství, v tomhle světě něco podniknout, nasadit se, investovat, riskovat. Bůh má slabost pro riskování už tak nějak v povaze – no jen posuďte: napadlo by vás poslat svého jediného Syna mezi takovou chásku, jakou my lidi jsme? A on to udělal, stáli jsme mu za to. Proto stojí za to riskovat.

Sborový čtvrtletník, který držíte v ruce, sestry a bratři, není ničím jiným, než jen takovou vykopanou hřivnou. Pokusíme se v něm odstraňovat vrstvy zapomnění, kterými jsou lopatou času pomalu a jistě zasypávány jak nedávné události tak i dávná historie, aktuální sborové dění nebo třeba staré dobré baptistické principy, které jako bychom už dnes nepotřebovali. „Vykopaná hřivna“ chce vynášet na světlo všechny ty zářivé denáry, jež stojí za to mít na očích protože jedině tehdy, když nejsou zakopány, se s nimi dá něco dobrého a prospěšného podnikat.

kazatel

Vykopaná HŘIVNA

čtvrtletník Sboru Bratrské
jednoty baptistů v Liberci

1. ročník

Shromáždění:

neděle 10 hodin
bohoslužby

čtvrtek 18 hodin
biblická hodina

sobota 17 hodin
schůzky mládeže;

485108233

Malé náměstí 7

ze sboru:

Nedlouho po Novém roce byl při nedělních bohoslužbách sboru představen malý **Dominik Hejzlar**, který se manželům Milaně a Davidovi narodil 17.12.2004. Požehání vyprošoval kazatel (viz snímek vedle).

V neděli 20.3.2005 odpoledne se v modlitebně konala výroční sborová schůze, při níž se opět po více než 3 letech volilo **staršovstvo**. Na příští volební období byli potvrzeni tyto bratři:

Jan Bistranin
Marek Dedecius
David Hejzlar
René Lengyel
Luděk Matějka
Vláďa Tomín
a „ex officio“ kazatel

Kázání

Bratr RNDr. Jiří Nečas, matematik a křesťanský ekologický aktivista, navštívil náš sbor v rámci Polednice v neděli 6. března 2005. Jeho kázání ve zkrácené úpravě otiskujeme aktuálně ke Dni země (22.4.).

Bůh miluje svět

Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (J.3.16).

16. verš 3. kapitoly Janova evangelia bývá oprávněně považován za určitý vrchol či shrnutí biblické zvěsti. Boží láska zjevená v Pánu Ježíši Kristu - to je jádro evangelia. V jednom kázání rozhodně zdaleka nelze vyčerpat bohatství oněch slov.

Když o tomto stěžejním novozákonním verši uvažujeme, vnímáme klíčové pojmy: Boží láska, Boží Syn, víra, věčný život, případně jeho protipól, tedy zahynutí. Při velikém obsahovém bohatství tohoto sdělení našeho Pána, prvotně adresovaného sympatickému farizeu Nikodémovi, nám zpravidla unikne jedno slůvko, možná i proto, že se nám může jevit jako poněkud kontroverzní. Jde o slovo "svět". Zde zřetelně vyjadřuje předmět Boží lásky, a tak má jednoznačně pozitivní zabarvení.

Bůh miloval svět. Bůh miluje svět. Co však znamená slovo svět? Co znamená řecké slovo KOSMOS? Pro lidi novozákonní doby jistě něco poněkud jiného než pro nás. Slovo KOSMOS původně znamenalo šperk, něco krásného, sloužícího k tomu, aby žena vypadala upraveně, uspořádaně. Připomíná nám to i běžně užívané slovo kosmetika. Ona uspořádanost se pak stala nosným obsahem slova KOSMOS, které začalo sloužit k označování

Rekonstrukce bytu kazatele je úspěšně dokončena. Byt je díky vašim příspěvkům, půjčce od města, projektu a svědomitému řízení stavebních prací br. Milanem Volanským a řemeslné dovednosti br. Ludka Matějky již několik dnů obydlen. Další významnější stavební akce se v současné době neplánují. Provede se pouze opětovná montáž stropu v modlitebně po loňské povodni a mládež z si upraví klubový prostor v místnosti bývalého knihkupectví.

uspořádaného jsoucna, tedy toho, v němž je řád a pořádek. Stvoření představuje nastolení řádu místo chaosu. A tak slovo KOSMOS vhodně posloužilo novozákonním autorům jako alternativa starozákonnímu spojení "nebe a země". Setkáváme se s ním i v textu, který je základem dnešního kázání. "Tak Bůh miloval svět." - Dnes řecké slovo KOSMOS chápeme jako synonymum k českému slovu vesmír, jehož slovanský původ s dvěma částmi dnes už asi ani necítíme a lépe si obě části tohoto složeného slova uvědomujeme u německého "Weltall" - svět-vše, všesvět - a jako velice výstižné vnímáme anglické "Universe" - univerzum.

Geneze hovoří o stvoření člověka jako o završení tvoření hmotného, smysly hmatatelného světa. Člověk dostává za stvoření odpovědnost a je mu dána možnost je k dobrému užívat. Po stvoření člověka následuje den Hospodinova odpočinutí. Středem a cílem zůstává Bůh. Po líčení stvoření světa, dobrého se vším, co na něm je, v Písmu následuje vyprávění o pádu člověka, o hříchu. Člověk musí opustit rajskou zahradu Eden. Zlo, porušenost vstupuje do Božího stvoření. Satan, ztělesnění zla, se cítí pánem světa.

Prvním hříchem člověka zlo vstoupilo do světa. Boží dílo vykopení skrze Ježíše Krista však toto zlo zahlazuje. Znamená nápravu vztahů mezi člověkem a Bohem i mezi člověkem a celým stvořením. Bůh své stvoření miluje a neopustí je. Člověk přes svou specifickou (mimořádnou) úlohu zůstává jen jeho součástí. Boží stvořitelské dílo tvoří harmonický celek. Tato harmonie byla narušena a je stále narušována lidským hříchem. Dnešní problémy ve vztazích mezi lidmi navzájem a problémy porušení životního prostředí jsou důsledky lidského hříchu. Bůh však pro lidský hřích své stvoření neopustil. Bůh člověka pro jeho hřích neopustil. Bůh miluje svět. Bůh miluje člověka. Bůh miluje nás. Bohu na světě záleží. Bohu na člověku záleží. Bohu na nás záleží.

Bůh stvořil a miluje celý svět, celý KOSMOS. Stvořil jej jako krásný, dobrý a harmonický celek. Jeho láska směřuje k člověku. Víra je specificky lidská. Aby, kdo věří, nezahynul, neztratil se, ale měl plný, věčný život. Aby měl znovu otevřený přístup k Bohu, přístup, který byl hříchem uzavřen. Apoštol Petr ve svém prvním listě píše: *Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu (1.Pt.3.18a).*

Bůh miluje svět. Na skutečnost krásy a jednoty celého Božího stvoření poukázal v době, kdy probouzející se osvícenské myšlení pomalu začínalo stvořený svět vytlačovat z oblasti víry, ve svém pansofickém díle muž, jehož život byl doslova lemován utrpením a ranami, poslední biskup původní jednoty bratrské J.A.Komenský.

Bůh miluje svět. Celé stvoření je předmětem Boží lásky. Jako takové je máme přijímat. Jako k takovému máme k světu, k živé i neživé přírodě přistupovat. Boží láska je východiskem pro vytváření vztahů a postojů. Celého světa, celého kosmu, veškerého stvoření se týká ona nesmírná Boží láska, zjevená v Ježíši Kristu,

z domova:

5.3.2005 v kroměřížském sboru proběhl **Sjezd delegátů BJB**, na němž byl do svazku sborů BJB přijat ruský mluvčí sbor „Vinný kmen“ a jeden anglicky mluvící sbor, oba z Prahy. Po náročné diskusi byla také ustavena komise pro stanovení pravidel hospodaření Výkonného výboru, která však záhy zjistila, že pravidla existovala již dříve, ale nebyla dodržována. Z našeho sboru se práce komise účastní br. Vláda Tomín.

●
Změny na sborech:
K 1. lednu 2005 ukončil ing. Jaroslav Poloha deset let trvající službu ve Sboru BJB v Litoměřicích a nastoupil do sboru v Sokolově. V brněnském sboru byl zvolen kazatelem ing. Pavel Coufal, t.č. kazatel sboru olomouckého. V Lovosicích byl zvolen nástupcem br. Vychopně Radek Pospíšil, který se do sboru nastěhuje po prázdninách.

●
V pražském vinohradském sboru se ve dnech 16.-17.4. konala slavnost k **120. výročí založení**. Za liberecký sbor se shromáždění účastnil br. Slávek Tomín.

ze světa:

Vyhledávací a záchraný tým humanitární organizace maďarských baptistů „Hungarian Baptist Aid“ (něco jako česká ADRA) pracuje na ostrove Nias v **Indonésii** a snaží se nalézt lidi postižené posledním zemětřesením z 28. 3. 2005, které mělo sílu 8,7 stupně Richterovy stupnice. Zřítilo se mnoho domů a zahynulo údajně více než 1 000 lidí.

2.4.2005

po dlouhé nemoci v Římě zemřel papež **Jan Pavel II**

19.4.2005 se nad jedním z vatikánských komisí objevil bílý kouř, což bylo pro katolické křesťany neklamným znamením, že mají nového papeže, tentokrát německého dogmatika 78 letého kardinála Ratzingera – **Benedikta XVI.**

Na **Světový baptistický kongres**, který se koná na přelomu července a srpna v anglickém Birminghamu, je prý už přihlášeno na 9000 lidí, z toho 5 z Liberce. Zájemci mají dokonce možnost zakoupit si stravenky na oběd s bývalým prezidentem USA Jimmy Carterem.

Beránku Božím, který vzal na sebe hřích světa, lidský hřích, prošel přetěžkým utrpením, aby nakonec zvítězil nad zlem. Skrze Jeho vítězství smíme vzhlížet k úběžníku dějin obdobnému rajské hříchem nenarušené zahradě Eden, k plné harmonii mezi stvořením a Stvořitelem. Tímto směrem vzhlíželi starozákonní i novozákonní svědkové. V Pánu Ježíši Kristu se jejich vize naplňují. Onen eschatologický horizont se stává dosažitelným. Království Boží sestupuje na zem, mezi lidi. Věčnost prostupuje časností, a tak, ač leží mimo naši smyslovou zkušenost, mimo rozumové poznání, skrze Boží lásku se stává slavnou skutečností, obrazně někdy označovanou jako 8. den stvoření.

Jiří Nečas

Ze sboru

Tak vánoční svátky jsou konečně za námi a my jsme vykročili do nového roku. Rád bych se ohlédl zpět – ne na uplynulý rok, ale právě na ty svátky.

Nevím jak u Vás, ale v mé rodině začínají Vánoce již v listopadu, a to – k mé nelibosti – gruntovacím šílenstvím, praním, umýváním věcí, které byly celý rok ve vitrínce a budeme je vyndávat zase až při příštím předvánočním úklidu, luxování, atd. atd. A také sháněním dárků a darů, aby se na někoho nezapomnělo, a aby to bylo dostatečně reprezentativní.

Proč to vlastně píšu?

Protože nám naše mláďata nastavila elegantním způsobem zrcadlo, ve kterém jsme se poznali. Alespoň já ano. Mám na mysli maňáskové indiány, kteří *takové* vánoce odmítli. Vlastně se jim nedivím. Ale já jsem chtěl poukázat i na něco jiného. Snad maňásci vzbudili i rozpačité reakce. Patří to do sboru?

Jestliže i toto má být způsob, jak vzbudit zájem i u lidí „tam zvenku“, pak nás ti mladí přetrumflí. Viděl jsem pompézní akci jiné církve na náměstí a viděl jsem i reakce kolemjdoucích. Rozpaky, útrpný úsměv i zděšení. I posměch. Nešťastná reklama. Nečiním si

nárok na jediné správný názor, ale toto by určitě nebyl můj způsob. Co předvedla naše omladina vidím jako vtipné, jemné – a chytré.

Rovněž následující představení bylo hezké a chytré. Čerpadla, repelenty (za 3 ks + plácačka navíc zdarma), galoše. Lidské neštěstí je vynikající artikl – na něm jdou vytřískat prachy. A TV Nova s chutí natočí pajšl a krev. Upozorňujeme, že následující záběry jsou drastické.

Nakonec ještě srovnání našich divadelních inscenací s těmi televizně-profesionálními: neskutečně stupidní nekonečné seriály – Čarodějky, Beverly Hills, Báječní a bohatí, všechny ty přeslazené latinoamerické telenovely, řvoucí krvelačné mimozemské příšery (a co když jednou preventivně zničíme mimozemskou loď ještě na orbitě a místo Vetřelců v ní budou bytosti mírumilovné a mírné, s mírovým poselstvím, olivovou snítkou a lékem na rakovinu a AIDS?) – Jules Verne se obrací v hrobě.

„naše mláďata nám nastavila elegantním způsobem zrcadlo, ve kterém jsme se poznali“

A také Walker – Texas ranger, co každému zločinci rozkope hubu – to ho naučilo Gestapo? Co by tomu řekl rada Vacátko nebo Hercule Poirot? Nebo Karel Čapek? Síla intelektu ustoupila bezduchému násilí a brutalitě, Cobra 11, Profesionálové, střilečky, krev, mrtvoly. Pro vzbuzení větší hrůzy jsou unášeny, stříleny, předřazány a vražděny mladé, krásné ženy a děti.

Jenže pokud si vzpomínám, zběsilí fanatici všech možných ražení *tohle* vědí také. Minometný granát do dětí na pískovišti, pětadvacet dětí i s učitelkou postřílených kulometem na cestě ze svého posledního loutkového představení. Žádný thriller. Surová realita. Jugoslávie, Rumunsko. Belfast. Bagdád. Jeruzalém.

A naše děti věčně trčící před televizí. Má to i další dopad. Naše děti nečtou. Jejich přehled, slovní zásoba a konec konců mentalita je toho smutným výsledkem.

Takže ještě jednou díky za to divadlo. Bylo to jako pustit si po technu třeba Dvořáka nebo Vivaldiho. Jen houšť a větší kapky.

Jiří Mičan

Malá sborová univerzita (1)

O baptistech, jejich kořenech, zásadách a důrazech zkáceně podle eseje Jarolda K. Zemana: Baptist Roots and Identity.

(Jarold K. Zeman se narodil v Československu, studoval v Praze evangelickou teologii a po roce 1948 odešel do Kanady. Ač původem český evangelík stal se z něj baptista a uznávaný

Ex-president USA **Jimmy Carter**, kterému je nyní 80 let, stále ještě vede velkňání biblické hodiny ve svém sboru Maranatha Baptist Church v Plains, Georgia. Každý rok tento nevelký sbor (asi 135 členů) kvůli němu navštíví tisíce lidí.

Před pár lety se Carter rozhodl zrušit své členství v Jižní baptistické konvenci neboť vedení tohoto svazu přijalo politiku, která „znásilňuje základy mé křesťanské víry“ – Carter měl na mysli posílení baptistických konzervativců, kteří vyškrtli ze stanov konvence důležité vyznání, že měřítkem výkladu Bible je sám Ježíš Kristus, kteří zakazují ženám být kazatelkami a přikazují manželkám, aby byly podřízeny svým mužům.

„Baptistické sbory, které jsou registrovány vládou, mají v Rusku naprostou svobodu ke službě,“ říká **Alexandr Kozyňko**, prezident Moskevského baptistického semináře. „Největším nebezpečím pro církev není kontrola ze strany státu, ale materialismus, který se mezi křesťany rozmáhá.“

Včera skončil sedmidenní židovský svátek Pascha a dnes (1.5.2005) slaví pravoslavní křesťané **Velikonoce**.
Christos vaskrjes!

profesor církevní historie známý po celém světě. Zemřel tragicky v roce 1995.)

Část první: **Evropské kořeny baptismu**

1. úvod

●
Denis Lee, americký businessman, rozjel nový projekt nazvaný „**Grant království**“ v jehož rámci chce americkým sborům a církvím věnovat ročně 50 miliard dolarů na „opětné vstřípení křesťanských hodnot v USA“. Každý sbor může za 100 svých členů žádat o 5 milionů dolarů. Má to však jeden háček. Peníze zatím nejsou k dispozici, všechno záleží na tom, jak půjde na odbyt Leeův údajný vynález, kterým je možno vyrábět elektřinu zadarmo ze vzduchu. ☺

●
Americký pár vytvořil **svíčky s vůní Ježíše**. Bob a Karen Tosserudovi z Jižní Dakoty tvrdí, že recept opsali ze 45. žalmu. "Je to mesiášský žalm, který sděluje, že až se Kristus vrátí, budou jeho šaty mít vůni myrhy, aloe a skořice," říká Karen. "Nemůžeš ho vidět a nemůžeš se ho dotknout," vysvětluje Bob. "Můžeš ho ale vnímat vůni. A to ti poskytne skutečně novou dimenzi zkušenosti s Ježíšem." Svíčky se na pultech dlouho neohřejí. ☺

V roce 1957 americký historik Georgie H. Williams použil termín „radikální reformace“, aby tak označil velké společenství odpůrců protestantské „reformace shora“. Lidé jako Luther, Zwingli a Kalvín při všech velkých změnách zachovali středověký model masové církve, do níž byl každý člověk zasazen křtem jako nemluvně. Těsné spojenectví církve a státu bylo dokonce ještě upevněno.

Radikální reformátoři tuto symbiózu církve a kultury zamítli a hledali cestu návratu ke kořenům křesťanství, jak o nich píše Nový zákon a některé další ranně křesťanské spisy. Namísto nenáročné reformace v podobě oprášené středověké církve požadovali návrat k prvotní církvi apoštolské, k původnímu učení a praxi. Raději než jenom olamovat několik suchých větví ze stromu pozdně středověké církve, rozhodli se pokácet celý strom úpadkového křesťanství.

Tímto nekompromisním způsobem se obnově církve slovem a skutkem přiblížili nejen švýcarští, němečtí a holandští anabaptisté šestnáctého století, ale už ve století předcházejícím také radikální křídlo husitů v Čechách a na Moravě. Byli to zejména táborité ve dvacátých letech, ale ještě výraznější se v tomto úsilí stala po roce 1460 Jednota českých bratří. Klíčem k pochopení bratrského a anabaptistického dědictví je pojem církve. Nauka o církvi se nacházela v samém středu radikálně reformační teologie a byla příčinou toho, že se jak Čeští bratři (1457), tak anabaptisté (1525) a posléze i angličtí baptisté (1609) od většinové církve oddělili.

2. Církev jako společenství věřících

Vize církve skládající se z věřících členů se zrodila v různých, navzájem oddělených kolébkách reformace. Roku 1457, šedesát let před vystoupením Luthera, vzniklo takové nové společenství v českém Kunvaldě. Zakladatelé Jednoty českých bratří byli zklamaní z národní církve podobenjí a proto se od ní oddělili a vytvořili nezávislé společenství. Podmínkou přijetí do nové církve bylo osobní vyznání víry a důkazy nového života ve zkušební době. Křest věřících byl znamením vstupu do plného členství. Charakteristickým znakem Bratří byla sborová kázeň. Své duchovní si volili sami bez ohledu na katolický princip apoštolské posloupnosti. Navzdory mnohému pronásledování tato nejstarší křesťanská církev věřících trvala téměř 200 let než byla po třicetileté válce potlačena a přinucena k emigraci.

z historie:

17.1.1525 uspořádala curyšská městská rada veřejné slyšení o křtu dětí, který předtím reformátor Zwingli nařídil a s nímž **Konrád Grebel** a další nesouhlasili s odůvodněním, že křest symbolizuje vědomé rozhodnutí křtěnce pro Krista. Grebel byl poražen a později pro své názory popraven.

21.1.1525 pokřtil Konrád Grebel na tajné nepovolené schůzce šesti mužů v Curychu bývalého mnicha Jiřího Blaurocka. Tato událost je považována za **počátek anabaptistického hnutí.**

14.1.1875 se narodil významný německý teolog, lékař, varhaník a nositel Nobelovy ceny míru **Albert Schweitzer.**

8.5.1845 vznikla v Augustě, Georgia, USA, jedna z největších severoamerických denominací - **Jižní baptistická konvence**, která dnes čítá na 16 miliónů členů.

Ve městě Waldshut na švýcarsko-německých hranicích se na Velký pátek roku 1525 odehrála do té doby nevídaná událost. Kněz Balthasar Hubmaier a šedesát dalších občanů se dali pokřtít hostem, kazatelem evangelia Wilhelmem Reublinem. Den na to sám Hubmaier pokřtil politím z nádoby na mléko 300 dalších osob. Zdůvodňoval to tak, že víra, která se zrodí v srdci, musí být veřejně vyznána ve křtu. Křtem jednotlivec dává najevo své rozhodnutí žít křesťanský život. Ne každý občan Waldshutu se k přetvořené církvi přidal. Byla to komunita věřících shromážděná na základě osobního rozhodnutí, veřejného vyznání víry a křtu.

3. Co je víra?

Těsně před rozmachem novokřtěneckého hnutí roku 1525 se mezi lidmi rozšířilo zklamání z Lutherova pochopení evangelia jako milostivého daru ospravedlnění. Takové pochopení sice poskytovalo jistotu odpuštění, ale nevedlo k novému životu. Moderní americký autor Charlie Shedd vyjádřil podobnou starost, když napsal: „Problémem není, že by kostely byly plné prázdných lavic, ale že lavice jsou plné prázdných lidí.“

Luther a jiní reformátoři rozlišovali mezi „mrtvou vírou“ a „živou vírou“. Rozeznávali také Boží a lidskou stránku víry; víra mohla být chápána jako dar Boží a zároveň jako lidská odpověď. Někteří vysvětlovali víru jako myšlenkový souhlas s věroučnými výpověďmi – např. s vyznáním víry nebo katechismem, podle jiných byla víra totožná se zsvětlením se věci Božího království nebo s podřízením se Bohu. Další zase chápali víru jako citovou reakci, častokrát s mystickým podtónem. Mnozí protestanti měli za to, že víra se dá vyjádřit také svátostným úkonem, např. křtem nemluvnat.

Pro Jednotu českých bratří a pro novokřtěnce vycházející z evangelia byl důkazem víry změněný život. Novým zrozením věřící přijímají účast na nové přirozenosti, v novém společenství Božího lidu a z pohledu budoucnosti také v novém věku. Vzorem pro křesťanské učednictví je Ježíšův život jako člověka, jeho **sebezapření** od jeslí až po kříž, jeho životní styl nesobeckého pomocníka, léčitele a učitele. Protože Ježíš „nosil svůj kříž“ ještě předtím než na něm umřel, stal se kříž nejen výrazem oběti smíření ale i voláním k následování.

Jelikož Kristův kříž odhalil závažnost lidského hříchu a potřebu smíření, stalo se **ukřížování** středem protestantského učení o spáse. Novokřtěnci si ale uvědomili, že bez rovnocenného důrazu na **vzkříšení** Kristovo ukřížování samo o sobě nevede ke zrodu víry. Křesťan má žít na straně kříže a přitom být nasměrován ke vzkříšení, to znamená přemáhat svou hříšnost. Novokřtěnecký vůdce Tomáš Müntzer trefně napsal: „I kdyby Kristus vstal

Po tom, kdy odhalilo spiknutí za účelem zabít Adolfa Hitlera, gestapo 9.4.1945 popravilo oběšením německého teologa **Ditricha Bonhoeffera**. Poslední Bonhoefferova zaznamenaná slova byla: „To je konec – pro mě začátek života.“

26.5.1700 se v Drážďanech narodil **Mikuláš Ludvík von Zinzendorf**, pozdější zakladatel obnovené Jednoty bratrské (Moravští bratři), pionýr ekumenismu a novodobé misie. 8.5.1760 umírá v německém Ochránově.

Dne 3.5. 1675 v Massachusetts vstoupil v platnost zákon, který stanovil, aby se v průběhu bohoslužeb zamykaly kostelní dveře. Zákon byl přijat protože příliš mnoho lidí z kostelů odcházelo ještě dřív, ne bohoslužby skončily.

z mrtvých třeba tisíckrát, ale ne ve mně, je mi to na nic.“

Významnou roli v husitském a novokřtěneckém hnutí hrálo očekávání druhého Kristova **příchodu** a dovršení jeho království. Okrajové skupiny se sice pokoušely datum apokalypsy určit a pouštěly se i do spekulací o tisíciletém království, ale převážná většina věřících uvnitř radikální reformace těmto spekulacím nepodlehla, posílila jen svou jistotu, že si je Bůh vybral k uskutečňování svých plánů do budoucnosti.

Ježíšův příklad sebezapření, jeho kříž, vzkříšení a očekávání příchodu vyjadřují celé evangelium o postupné obnově věřících. Víra znamená celoživotní postupný růst ke Kristově podobě. Pravá církev je společenstvím věřících, kde se nacházejí jak ti, kteří se právě rodí, tak i takoví, kteří už rostou a mění se. Každý sbor věřících v dějinách je charakteristický dvojím zájmem: o pravé spasení a o ryzí církev. V pozdní katolické středověké tradici byla církev postavená na první místo. Nárokovala si udělování spasení prostřednictvím svátostí, které ve zprostředkování kněží fungovaly jaksi samy o sobě. Pro české bratry a novokřtěnce byla však prvořadá víra. Jenom pokud se člověk znovu narodí, může se obrodit i církev jako společenství věřících.

Mimochodem, můžeme si všimnout, že už Kalvín definoval znaky církve přísně objektivně, bez ohledu na víru členů církve: „Kdekoliv se čistě káže a poslouchá slovo Boží a svátosti se vysluhují podle Kristova ustanovení, nemusíme pochybovat, že se jedná o církev Boží.“ Znovuobjevení pojmu „církev věřících“ v radikální reformaci přineslo ale jiné rozlišení. Církev, kde se křtí nemluvíata, mají – lidsky vzato – předvídatelnou budoucnost. Naproti tomu církev věřících je bezmocná, protože je odkázaná na Boží jednání. Vždy se pohybuje na vzdálenost jedné generace od svého zániku. V tomto smyslu je zrozená z Boha, ne založená lidmi. Závěrem ještě jednu definici: Církev věřících je rodinou těch, kteří se narodili z Božího Ducha jako svobodná odpověď na Boží iniciativu milosti a na pozvání jeho lásky v Ježíši Kristu.

(pokračování příště)

Došlá pošta

Milé sestry a bratři.

Moc jsme se těšili, že Vás brzy pozveme do Brniště na slavnostní otevření nové modlitebny. Celé své úsilí i finanční prostředky jsme vynakládali na dokončení všech prací na sborovém domě. Ale skutečnost je jiná. Věříme, že Pán Bůh má vše ve svých rukou. Tak i když trochu smutní, ale Pánu bohu oddaní se podřizujeme Jeho svatě vůli.

V pátek 25.3. (Velký pátek) jsme měli kolaudační řízení. Toto řízení bylo velice přísné a v některých oblastech až nesmyslné. Ale budova jako taková prošla jen s drobnými nedodělkami. Nikdy jsme takovou přísnou kolaudaci nezažili a nezažil ji ani náš stavební dozor. Ale – stavební řízení bylo přerušeno, protože nemáme hotové parkoviště, které je součástí projektu. Marné byly naše snahy získat kolaudaci na budovu jako takovou. Naše argumenty, že s příchodem jara i darovaných finančních prostředků, které teď ani nemáme, budeme pokračovat s budováním parkoviště i přilehlého okolí. Marné byly naše argumenty, že auta budeme parkovat na blízké návsi, která je dostatečně veliká. Hned po velikonočních svátcích jsme zjišťovali, kolik budeme potřebovat peněz na stavbu parkoviště. Rozpočet je 240 tisíc korun. Ale když budeme stavět svépomocí, tzn. krumpáče a lopaty, dostali jsme se na částku 100 tisíc korun. Vychází to podobně jako u rozpočtu budovy modlitebny, který byl 7,5 milionu a nám se podařilo postavit za 3,5 milionu korun. Proto bychom Vás prostřednictvím tohoto dopisu chtěli poprosit, zda-li byste nám mohli ještě i v této konečné fázi finančně pomoci.

Všem Vám, kteří jste přispěli jakoukoliv částkou, moc děkujeme. Misijní práci se daří velice dobře a jsme za to Pánu Bohu moc vděční.

Srdečně Vás zdraví sestry a bratři z Brniště
Bůh Vám žehnej!

Slavnostní otevření modlitebny se odkládá na neurčito.

Matys Blahoslav
Brniště 38
471 29 Brniště
tel/fax.: 487 850 282; mobil: 602 155 319
banka: 155084 018/0600 GE Capital – Mimoň

Ze světa

Z oblasti postižené vlnami Tsunami

Pracujeme v polní nemocnici. Ve stanu je velice horko, mimo stan se vlhký tropický vzduch alespoň trochu pohybuje. Ve stanu ale být musíme kvůli nečekaným tropickým lijákům. Pacienti přicházejí vyčerpaní, v horečkách, zmučení a obtěžkaní svými bolestivými problémy.

Jedna rodina přijíždí společně. Matka se svou starší dcerou a větším chlapcem v náručí. “Kdo z vás je nemocný?” ptám se. “Noni. Tsunami,” odpovídá žena, která ve skutečnosti není matkou, ale tetou onoho chlapce, a ukazuje na něho. Nonimu je 8 let, probouzí se prý v noci a pláče pro svého bratra dvojče a pro

17.-25.3.1965 černošský baptistický kazatel dr. **Martin Luther King** vede známý pochod za občanská práva ze Selmy do Montgomery, USA. V dubnu 1968 byl pak tento charismatický vůdce hnutí za občanská práva a nositel Nobelovy ceny míru svými odpůrci zavražděn.

“Neboť nenásilí zavazuje ty, kteří se pro ně rozhodli, nejen ke zřeknutí se vnějšího fyzického násilí, ale také ke zřeknutí se vnitřního násilí na duši. Zavazuje je k tomu, aby dali prostor tomu, čemu se říká láska. A já vím, že to je někdy obtížné. Když teď říkám láska nemyslím na nějaké vroucí emoce. Je nesmysl nutit lidi, utlačované lidi, aby své utlačovatele milovali tímto způsobem. Mám na mysli něco mnohem hlubšího. Mám na mysli jistý druh tvořivě, vysvobuzující a chápající dobré vůle pro všechny lidi.”

*Martin Luther King,
z projevu účastníkům
pochodu svobody v Cobo
Hall, 23.7.1963*

13.6.1525 si německý reformátor **Martin Luther** bere za manželku o 16 let mladší Kateřinu von Bora, kterou společně s několika dalšími jeptíškami dva roky předtím tajně vyvezl z cisterciáckého kláštera v prázdných sudcích od herinek. Šťastné manželství trvalo 21 let.

●

25.5.1535, po více než ročním obléhání, prolomila armáda městského biskupa obranu města **Münsteru** v Německu. Následovalo zatýkání a zabíjení radikálních anabaptistů, kteří před tím město ovládali. Anabaptisté v Münsteru byli ovlivněni proroctvím Melchiora Hoffmana o brzkém Kristově příchodu, přičemž věřili, že pouze křesťané v Münsteru budou zachováni.

●

svou matku. Ve dne nemluví, pouze vysedává v klíně své tety a když s ním někdo chce promluvit, odvrátí tvář. Před několika týdny zažil něco, co my známe jen z novin a televize. 26. prosince 2004 byl on a jeho rodina zasaženi hroznou smrtící vlnou. Všechno a všichni byli vlnou strženi do moře. Rodiče, bratři, sestry, postele, tabule, cvičebnice. Noni byl od své rodiny odříznut. Zachránil se díky velkému mangovníku. Jediný z celé rodiny přežil. Jeho rodiče, bratři a sestry jsou pohřbeni buď pod zřícenými domy nebo v masových hrobech. Noniho našla sestra jeho otce v táboře, vzala ho domů a nyní o něj vedle svých vlastních dětí pečuje.

Noni se svou tetou a strýcem, vzadu pracovník HBAid.

Vyšetřuji celou rodinu a ptám se každého z nich na jeho problémy. Noniho bolí žaludek a jeho krk je stále ještě zanícený z množství špinavé vody, které musel při té hrůze spolýkat. Naštěstí žádná z jeho potíží není vážná a tak dostal jen nějaké léky a vitamíny. Jeho teta jej evidentně z celého srdce miluje, tráví s ním celé dny a noci. Požádal jsem ji o adresu kvůli následné kontrole nebo alespoň abych jim poslal nějaký balíček. “Copak Noni obvykle dělá, s čím si nejraději hraje?” ptám se. “Fotbal,” odpovídá žena prostřednictvím překladatele. “Pošlu ti tedy nějaký míč,” povídám Nonimu anglicky zatímco překladatel to hned říká v jazyce Aceh. Noni si mě nejprve pečlivě prohlíží, neřekne ani slovo, ale celý jeho výraz se najednou jako vlivem nějakého kouzla začne měnit. Obličej se mu rozzářil úsměvem, který ovšem hned skryl v tetině náruči.

Až do večera za mnou přichází spousta pacientů a seznamují se tak s množstvím všelijakých tragédií. Když se sešepí, v tichosti si promítám celý uplynulý den a vzpomínám na Noniho. Nyní vnímám Tsunami jeho očima. Jsem velice vděčný, že zde mohu být a věřím, že tu nejsem zbytečně. Preji si, aby měl Noni ve svém dětství ještě mnoho šťastných okamžiků, preji si, aby ještě mohl běhat za svým míčem a nemyslet na nic jiného. Měl by nalézt

sílu k růstu. A i kdyby ho snad ještě po letech sny o jeho matce a bratru v noci probudily, měl by v sobě najít dostatek síly uvědomit si, že títo jeho nejbližší stále žijí v něm samotném.

Dr. Kovács Ildikó Lenke
lékař, Hungarian Baptist Aid

Historie

Z historie sboru baptistů v Liberci (1)

Potomci českých exulantů z 1. poloviny 18. století během dalších dvou set let založili nebo zabydleli řadu osad, vesnic a městeček od Pruského Slezska přes centrální Polsko až na Volyň na Ukrajině, ba ještě dále, až na Kavkaz. Jedním z typických znaků těchto lidí byl jejich vřelý vztah k české vlasti a snaha řady z nich o návrat do země otců. Obraz vlasti, který v sobě nesli, však naprosto neodpovídal realitě, vycházel z romantických až bájných představ, o čemž se později byli trpce nuceni přesvědčit.

První pokus o větší transfer potomků exulantů se udal ve dvacátých letech 20. století. Kostnická jednota a zejména bývalý zelovský reformovaný farář Bohumil Radechovský, se pokusili po vzniku Československé republiky využít pozemkové reformy pro založení osad potomků exulantů. I přes osobní sympatie a podporu presidenta Masaryka se pokus nevydařil. Překážky ze strany úřadů i nevstřícný a nechápavý postoj části domácího obyvatelstva (téměř totéž se stalo volyňským a kazašským Čechům po roce 1989) způsobily, že přestěhovat se podařilo jen nevelkému počtu rodin, které se usadily v Čechách v okolí Litoměřic a Lovosic, na severní Moravě u Zábřehu a v Suchdole nad Odrou, několik i na Slovensku v Miloslavově.

Léta válečná a zejména konec druhé světové války vyvolaly velké demografické změny ve Střední Evropě. Politická jednání v závěru války potvrdila posun hranic Sovětského svazu na západ a odsun německého obyvatelstva z Polska, Československa a Maďarska. Československo vyzvalo zahraniční krajany k návratu do vlasti, zejména k osídlení vyliďňujícího se pohraničí. Podle osídlovacího výboru Prozatímního národní shromáždění se očekávalo, že se vrátí 15 tisíc Čechů z Německa, 20 tisíc z Rakouska, 13 tisíc z Polska, po 5 tisících z Rumunska, Volyňe a Francie, 2 tisíce z Belgie, 50 tisíc Čechů a Slováků z Jugoslávie a 100 tisíc Slováků z Maďarska.

Zjištěnými poměry na konci války nabývaly na intenzitě národnostní problémy. Ani Zelov jimi nezůstal nedotčen. Národnostní nesnášenlivost a výzva československé vlády k návratu krajanů, daly impuls k hromadnému vystěhování Čechů.

29.6.1900 se ve francouzském Lyonu narodil letec-spisovatel **Antoine de Saint – Exupéry**. V průběhu druhé světové války dělal letecké snímky důležitých objektů nepřátel. V nejtěžších chvílích války se Antoine pořád častěji vracel ve vzpomínkách do dob svého dětství. Vynil si postavičku malého chlapce, která se stala hlavním hrdinou jeho knížky **Malý princ**. Prostřednictvím této křehké postavičky vyjadřoval Exupéry svou nespokojenost s tehdejšími světem. Mrzelo jej, že lidé upřednostňují honbu za mamonem a podléhají lakotě a sobectví. Ztrácí tak smysl pro poezii života a pro přátelství, které je podstatně důležitější. Dne 31.7.1944 se ze své nebezpečné cesty už nevrátil. Zmizel beze stopy.

Antoine de Saint - Exupéry: MODLITBA

■ Neprosím o zázrak – Pane, nýbrž o sílu pro věsný den. ■ Nauč mne umění malých kroků. ■ Učiň mne důvtipným a vynalézavým, učiň mne jistým, abych si uměl správně rozdělit čas. ■ Daruj mi jemný postřeh, abych pochopil, co je prvořadé a co druhořadé. ■ Dej mi poznat, že blouznění, ať o minulosti nebo budoucnosti, nepomáhá dál.

■ Prosim o silu pro kázeň a míru , abych životem jen neprokroužával, ale abych si běh dne rozumně rozdělil, abych si všiml záblesků světla a výšin a bych si alespoň tu a tam našel čas pro kulturní prožitek. ■ Pomoz mi, abych to nejlepší činil co nejlépe a nynější chvíli poznal jako nejdůležitější. ■ Ochraň mne před naivní vírou, že v životě musí jít všechno hladce. ■ Daruj mi střizlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy a zvraty jsou samozřejmým doplňkem života, kterým rosteme a zrajeme. ■ Připomeň mi, že srdce často stávkuje proti rozumu. ■ Pošli mi v pravou chvíli někoho, kdo má odvahu říci mi pravdu v lásce. ■ Dej mi denní chléb pro tělo a duši, projev tvé lásky, přátelskou ozvěnu a alespoň občas prožitek, že mne někdo potřebuje. ■ Víím, že se mnohé problémy vyřeší tím, že se nic nedělá, dej mi abych uměl čekat. ■ Chtěl bych také tebe a jiné nechat vymluvit. ■ Nejdůležitější věci si člověk neříká sám sobě, jsou mu řečeny. ■ Víš jak velice potřebujeme přátelství. ■ Dej, abych této nejkrásnější, nejobtížnější, nejriskantnější a nejjemnější věci života dorostl. ■ Propůjč mi nutně vnuknutí, abych se ve správném okamžiku odevzdal balíček dobra, se slovy nebo bez nich, na správném místě. ■ Ochraňuj mne před strachem, že bych mohl zmeškat život. ■ Nedávej mi co si přeji, ale co potřebuji. ■ Nauč mne umění malých kroků.

Zpočátku byla snaha transfer organizačně zajistit. Tříčlenná delegace zelovských Čechů navštívila v červnu 1945 československého vyslance ve Varšavě, později přijela i do Prahy ve snaze připravit u československých úřadů příjezd krajanů. Jejich úsilí však nedosáhlo zamýšleného cíle. Odjezd z Polska a příjezd do Československa probíhal neorganizovaně, až chaoticky. 20. října 1945 vydal zelovský starosta Busiakiewicz na základě rozhodnutí lodžského vojvody vyhlášku ustanovující povinnost soupisu českého majetku a zákaz jeho prodeje, neboť bude obsazen Poláky. Dále vyhláška stanovila pro odjíždějící Čechy povolení vzít si s sebou na tříčlennou rodinu jídlo na cestu, zavazadla do 170 kg a 1 000 zlotých v hotovosti. Větší rodiny měly povoleny zavazadla do 300 kg. Vše ostatní z českého majetku podléhalo konfiskaci a porušení této vyhlášky bylo trestné podle válečného práva.

Toto vše způsobilo urychlený odjezd Čechů z Polska. Ti z nich, kteří již měli v Československu příbuzné, směřovali samozřejmě za nimi. Tedy opět do oblastí Zábřeha, Suchdolu nad Odrou, Litoměřic a Lovosic. Jiní přijížděli do sběrného tábora v Praze-Dáblicích, kde čekali na umístění v pohraničí a další pak jeli sami na místa, kde doufali, že se uchytí. Příznivou okolností, lákající do Liberce, byl textilní průmysl. Život v Zelově byl totiž vždy spojen s tkalcovstvím. Tkalcovský stav byl součástí snad každé zelovské domácnosti, proto byla možnost zaměstnání v libereckých textilních závodech pádným důvodem pro rozhodování. Město, které bývalo baštou sudetských Němců a sídlem jejich vůdce Henleina, však bylo rozvráceno.

Před válkou měl Velký Liberec necelých 79 tisíc obyvatel a okres Liberec-venkov kolem 54 tisíc obyvatel, většinou Němců. V červenci 1945 navštívili Liberec ministr školství a osvěty Zdeněk Nejedlý a ministr informací Václav Kopecký, který při té příležitosti vyhlásil: "Liberec již nikdy nebude Reichenbergem. Vyčistíme Liberec od německých nepřátel, a to tak důkladně, aby tu nezůstalo ani jednoho výhonku, z něhož by mohlo vyrůstí německé bylí. Němci musí ven, a to všichni!" Někteří Němci utíkali sami, jiní byli vyháněni při násilném divokém odsunu, další čekali na organizovaný odsun, který začal 15. října 1945. Podle Správního úřadu pro německé uprchlíky v Berlíně a velitele sovětského okupačního pásma maršála Žukova, mělo být od tohoto dne z Československa odsouváno 6 tisíc Němců denně. Někteří z nich se vraceli, někteří se snažili se zbraní v ruce svou situaci změnit. Z českého vnitrozemí se sem, kromě lidí ochotných přispět k obnově pohraničí, valil příliv těch nejpochybnějších živilů, spekulantů, násilníků, zlatokopů připravených ukrást a vyrabovat co se dá. Ani násilnosti páchané sovětskými a dalšími vojáky nebyly vzácností. 20. října byla v Liberci uveřejněna výstraha, týkající se toho, že pachatelé oblečení do uniforem Rudé armády, polské armády i československých uniforem vnikají násilím do bytů Němců i Čechů, rabují je a ohrožují lidi na životech.

4. října 1945 začal v Liberci pracovat Oblastní osídlovací

jubilea:

23.2.

Eugenie Kánská (80)

7.3.

Růžena Halbichová (75)

Blahopřejeme!

Sborový dům v době, kdy byl ještě hospůdkou, v níž se čepovalo pilsenské pivo. Obrázek je z dobové pohlednice zřejmě ještě před 1. světovou válkou.

Děti píší Pánu Bohu:

MILÝ BOŽE,
OD TĚ DOBY
CO TĚ ZNAMÍ,
SI VŮBEC NEPŘIPADÁM
SAMA.

KÁČA

úřad, který měl usměrňovat příchod nových obyvatel do tohoto regionu. Ale již předtím, v úterý 2. října, jednala Okresní správní komise v Liberci o repatriantech z Polska. Podle tiskové zprávy "komise s povděkem kvitovala, že polští Češi, stěhující se ze Zelova, jsou skutečně dobrými pracovníky a práce se nebojí. Denně až 50 se jich umísťuje do továren a jiných podniků. Mohli by si z nich vzít příklad ti z našinců, kteří dosud nejsou s to najít kladný poměr k práci".

V červenci 1945 zřídil Československý červený kříž naproti libereckého nádraží, v budově bývalé staré celnice, noclehárnu pro repatrianty a další osoby, které nemají v Liberci kde bydlet. Od října byla noclehárna plně obsazena přistěhovanci z Polska. Ve středu 10. října 1945 vyšel v libereckém deníku "Stráž severu" článek "Potomci Českých bratří se vracejí do vlasti", v němž se píše: "...bloudili širým světem a nyní se vracejí. Nikdo je nevtá, nikdo nemaluje ten živý obraz, který je dojemnější než Růžový palouček. Dvěstě mužů, žen a malých dětí je nacpáno do noclehárny, která si svým zařízením nezadá mnoho s baráky v koncentračních táborech." Za tři dny vyšel v těchto novinách další článek, který pod nadpisem "Přijímejte repatrianty z Polska" vyzývá, aby "lidé z Lodže, Zelova a všech těch končin odkud k nám přicházejí tiše a spořádaně a mluví většinou dobře česky", byli přijímáni rychle do zaměstnání, nejlépe jako tkalci, protože téměř všichni umí tuto práci.

(pokračování příště)

Jan Bistranin

Rozhovor

Rozhovor se sestrou Horákovou, na téma srbské (pravoslavné) Velikonoce.

Sestra Horáková je původem Ruska. Její rodiče se před sovětskými komunisty po první světové válce uchýlili do královské Jugoslávie.

V Bělehradě mladá Nina vystudovala gymnázium a navštěvovala místní baptistický sbor. Do Česka se dostala se svým manželem po druhé světové válce.

VH: Společně s manželem jste se po druhé světové válce do Liberce přistěhovali ze srbského Bělehradu, kde jste do té doby navštěvovali baptistický sbor. Kdy tam vlastně baptisté slavili Velikonoce?

ses. Horáková: Ti, kteří byli českého původu a ti, kteří uznávali nový kalendář, slavili křesťanské svátky ve stejném období jako katolíci. Pravoslavné Vánoce byly vždy o 13 dnů později a ti, kteří byli původem Srbové, Rusové a podobně slavili tyto svátky tedy

oznámení:

Ve středu 20.4.2005

zemřela

ve věku nedožitých 90 let

sestra **Olga Tučková**.

Rozloučení proběhlo pouze
v úzkém rodinném kruhu.

Ve čtvrtek dne 21.4.2005

zemřel ve věku 84 let náhle
bratr **Jiří Kánský**.

Pohřeb se konal ve čtvrtek
28.4.2005 v obřadní síni
libereckého krematoria.

7.5.2005 se pořádá již
tradiční (prvo)májový
sborový výlet.

Bližší informace podá
br. Vláda Tomín

8.5.2005 slavíme při

nedělních bohoslužbách
Den matek, k němuž si děti
z besídky připravili svůj
program.

Sestra Menclová srdečně
pozdravuje celý sbor. Ze
zdravotních důvodů už
nemůže navštěvovat
společná shromáždění a
tak zde otiskujeme alespoň
její čerstvou fotografii:

později. Pravoslavné Velikonoce byly také v jinou dobu, která byla vždy různá. Letos třeba připadnou na 1. května. Ve škole to byla výhoda protože nejdřív měli svátky katolíci, a my také, potom Srbové, a my opět také, takže letos bychom měli volno celý měsíc.

VH: No to je nádhera!

ses. Horáková: To bylo dětství!

VH: Znamená to, že v baptistickém sboru se Velikonoce slavily také dvakrát?

ses. Horáková: V Bělehradě ne, v Bělehradě se slavily svátky pravoslavné. Jinak jsme se také často chodili dívat do pravoslavného kostela. Velikonoce se slavily tři dni, od neděle do úterka. Týden před tím byla vrbica – vy říkáte květná neděle. V neděli na vrbicu do kostela chodily i školy. Už v sobotu se přinesly do kostela břízky, které se začínaly zelenat. Ráno na vrbicu šel průvod z kostela svatého Sávy, kterého Turci upálili - teď je tam ohromný kostel, dřív byl malinký. Průvod základních škol šel hlavními ulicemi až ke kostelu Nanebevstoupení, všichni nesli v ruce břízku a také zvonečky. Celá ulice zvonila, když šel ten průvod, bylo to hezké...

VH: Měli jste ve škole také náboženství?

ses. Horáková: Chodila jsem na pravoslavné náboženství, ale nezkoušeli mě katechismus. Chodila jsem na mši, to bylo obvyčné v neděli... a co ještě bych vám řekla? – tohle to je zajímavé: Vyučování se začínalo modlitbou, končilo také modlitbou a když byl půst, tak jsme se modlili takovou zvláštní modlitbu, která je velmi pěkná – o tom, ať nás Bůh osvobodí od mnoho mluvení a různých takových neřestí, aby nám dal pokoru a tak dále – je to moc hezké... Půst trval sedm týdnů, já jsem se nepostila, byla jsem od toho osvobozená, báťuška mě od toho osvobodil.

VH: A jinak se děti postili?

ses. Horáková: Postili. Dvakrát za těch sedm týdnů jedli jenom rybí maso a jinak se postili. Ale samozřejmě někteří to dodržovali a někteří ne. Poslední týden se v Bělehradě v kinech nehrálo nic veselého a na Velký pátek se nehrálo vůbec, ani taneční nebyly, nic. Takže to se dodržovalo. Před Velkým pátkem jsme se my žáci vždycky omlouvali učitelům za to, že jsme zlobili a neposlouchali a učitelé se omlouvali nám za to, jestli nám někdy ublížili. Řekla bych, že jsme se tohle období lépe chovali, ta nálada byla naprosto jiná. Srbové v pátek malovali vajíčka červenou barvou. Týden po Velikonocích zase malovali vajíčka, ale to už byla vzpomínka na zemřelé. Šlo se na hřbitov, uklízelo se tam a přinášela se tam ta namalovaná vajíčka, symbol vzkříšení. Pravoslavná bohoslužba na velikonoční neděli byla ve dvanáct hodin. Nejdříve bylo hrobové

ticho, nesly se ploštěnce – nevím, jak se to řekne česky, musím se podívat do slovníku – vynášela se tak smrt Kristova, chodilo se třikrát kolem kostela a jak bylo dvanáct hodin najednou všichni vyšli z kostela ven a zpívalo se „Christos vaskrjes!“ Kněz třikrát řekl „Christos vaskrjes!“ a lidé – bylo jich tam na tisíc – třikrát odpověděli „Vajstinu vaskrjes!“ a pak jsme se mohli všichni třikrát políbit, i děvčata s chlapci – a rodiče nám nic neřekli. No, a pak se odcházelo domů a doma už byl stůl plný jídla, vždycky bylo jehňátko, u nás husa, také šunka, a kulič místo mazance a pascha. A pak zvonily zvony, některý měl takový sytý tón, některé měly vysoké tóny, celé město se rezezvonořelo, úžasné! A kvetl bez, ta vůně, byl to takový podivný povznášející pocit. Člověk šel takový povznešený... a pak už zase začínaly hříšky znovu...

VH: Jak se k vám baptistům chovali pravoslavní?

ses. Horáková: Jak kdo. Na gymnáziu jsem byla jediná. Kněz Pjotr Bělovidov moc hezky vysvětloval, toho nezapomenu, on byl úžasný, ke mně byl velice laskavý a měla jsem vždycky jedničku. Nikdy mě nezkoušel katechismus a aby to bylo spravedlivé tak mně dal dvojku. Mám pěkné vzpomínky. A ve třídě? Ano, mluvili jsme spolu, ale jednu dobu se rozšířily nějaké drby o nějakých seancích, kde lidi upadali do transu, byla to nějaká sekta, a o nás se říkalo, že u nás doma se také něco takového provádí. Měli jsme jednu dobrou známou, byla to učitelka, a ona na to: „A prosím vás, byli jste v té rodině? Já se s nimi přátelím, tak se na ně běžte klidně podívat, je to normální rodina.“

VH: Jak velký byl vlastně bělehradský baptistický sbor?

ses. Horáková: Tak sedmdesát, asi tak jako tady. Byly to v podstatě dvě velké rodiny: Horákoví a Průšovi.

VH: Ještě mi na závěr prozradte nějaký velikonoční recept, třeba na toho beránka.

ses. Horáková: To se normálně peklo, dávala se tam cibule nebo co já vím, peklo se to a pak se to krájelo, jako prasátko.

VH: Tady jste to už nepřipravovali?

ses. Horáková: Já? Já vůbec nevařím, manžel vaří (*sestra se směje*). Ale co vám řeknu: Byla tam známá pražská šunka. Úžasná! V Bělehradě byl takový delikatesní obchod – Valentino – a v něm vždycky visely pražské šunky. Nám jako stálým zákazníkům vybral vždycky pěknou a ještě nám ji speciálně uvařil. A ta šunka byla šťavnatá, to ne jako teď.

(sestru Horákovou zpovídal kazatel)

Program bohoslužeb:

- přivítání
- píseň č. 1 (Bože, Tebe chválíme)
- modlitba
- pár slov dětem
- píseň z malého zpěvníčku
- čtení z Písma: **ŘÍMANŮM 8, 31 - 39**
- oznámení
- sbírka
- píseň č. 76 (Vypravuj mi o mém Pánu)
- kázání: **NIC NÁS NEMŮŽE ODLOUČIT**
- vysluhování Večeře Páně
- píseň č. 313 (Jezu rač ty sám)
- požehnání

srdečně vítáme

SBOR

**BRATRSKÉ
JEDNOTY BAPTISTŮ**

V LIBERCI

Shromáždění v následujícím týdnu:

5.5. čtvrtek	18,00	Biblická hodina
7.5. sobota		Sborový výlet (<i>schůzka mládeže odpadá</i>)
8.5. neděle	9,20	Modlitební chvíle
	10,00	Bohoslužby

Kolikrát jsem ti už říkala aby sis nezkoušel kázání před zrcadlem!